

Иван Вазов

Песен на юнаците на
„Радецки“

I

Гордий лев се издига над нас
и ни ободрява.
Ний летим, ний летим тоя час
на бой и на слава.
България в тоз бунт велик
окървавена с жалостен вик,
братя, нас призовава.

II

Нейни синове храбро трошът
робските окови,
на тирана си гордо крещът:
„Вам не сме робове!“
Но тиранина жалост няма,
с кръв и с пепел зарова.

III

Скоро ний ще пристигнеме там,
тамо на Балкана,
и в земята, що драга е нам,
ще съзрем тирана –
и на нашият доблестен глас
нов огън ще изпълни тогаз
внуците на Карана!

IV

И тогаз задружно в славен бой
ще да полетиме,
турска кръв ще се лей кат порой,
варвари ще бийме!
И за многото наши тегла
и заклани жени и деца
страшно ще отмъстиме!

V

Може би кат се борим с врагът
в родните полени,
да намериме там ранна смърт
млади и зелени.
Но тя смърт мила ще да е нам,
че не роби, покрити с срам,
а свободни ще мреме!

1876, май 20

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8447>]